ಬಂದಳು. ಮಾದು ಗಾಡಿ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಒಳ ಬಂದು ತಟ್ಟೆಗೆ ತಿಂಡಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿ ಕುಡಿಯಲು ನೀರಿನ ಲೋಟ ತರಲು ಒಳಹೋದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಾದು ಭಾವನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. 'ಅತ್ತಿಗೆ, ತಿಂಡಿ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ತುಂಬಾ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿಯುತ್ತಿದೆ, ಬೇಗ ಕೊಡಿ' ಎಂದಾಗ ಶಾಂಭವಿ ಗಂಡನ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು. ಜಗದೀಶ ತರುವಂತೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದ.

ವಾರಿಜ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಇವತ್ತಿನಿಂದ ಮಾದು, ಮಕ್ಕಳು ಅಲ್ಲೇ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನಬಹುದು ಅಂತ ತನ್ನ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಿಂಡಿ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರದ್ದೂ ಆಗಿ ತನಗೊಬ್ಬಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದು, ಈಗ ಅದನ್ನೇ ತಟ್ಟೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಮಾದು ಮತ್ತೆ ಬೇಕು ಅಂದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳುವುದು ಹೇಗೆ ಅಂತ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಮಾದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕೈ ತೊಳೆದು, 'ಅತ್ತಿಗೆ, ನಾಳೆ ಕಡುಬು ಮಾಡಿ, ತಿಂದು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಆಯಿತು' ಎಂದು ನಾಳೆನೂ ತಿಂಡಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ ಅನ್ನೋ ಸೂಚನೆ ನೀಡಿದಾಗ ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. 'ಅಣ್ಣ, ನಡಿ, ಕಾಯಿ ಕೀಳಿಸಿಬಿಡೋಣ, ಸುಲಿಸಿ ನಾಳೆ ಸಂತೆಗೆ ಹೊಡೆಯೋಣ' ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾದು ಮನೆಯೊಳಗೂ ಬಾರದೆ ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟಾಗ ವಾರಿಜ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ಕಲ್ಲಾಗಿ ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟಳು. ಶಾಂಭವಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಕಸಿವಿಸಿಗೊಂಡರೂ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಒಳಸರಿದಳು.

ರಾತ್ರಿ ಬಂದ ಮಾದು ಅಣ್ಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಸೀದಾ ಬಂದವನೇ ಕೋಣೆ ಹೊಕ್ಕು ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದ ವಾರಿಜಳಿಗೆ ತನ್ನತ್ತ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿಯೂ ನೋಡದೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಗಂಡನ ನಡವಳಿಕೆ ತೀವ್ರ ನಿರಾಸೆ, ಸಂಕಟ ತಂದಿಟ್ಟು ಕಣ್ಣಿಂದ ಅವಳಿಗರಿವಿಲ್ಲದೆ ಕಂಬನಿ ಜಾರಿತು. ಊಟಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಿದ್ದವಳು, ನಂತರ ಎದ್ದು ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು. ಮಾರನೇ ದಿನ ಕೂಡ ಮಾದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಿಂಡಿ–ಊಟಕ್ಕೆ ಹೋದ.

ಇದು ಒಂದು ದಿನದ ಕಥೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಾದು ಹೆಂಡತಿಯ ಜೊತೆ ಮಾತೇ ಆಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿಲ್ಲ. ವೀರೂ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ವಾರಿಜ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವಳಾಗಿಯೇ ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ, ಅಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತ್ತಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವನ ಮಾತುಕತೆ. ಹೆಂಡತಿ ಇರುವುದನ್ನೇ ಮರೆತಂತೆ ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಈ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ಜಗದೀಶ ಮತ್ತು ಶಾಂಭವಿ ಗಮನಿಸಿ, ಅವನ ಜೊತೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು ಅಂತ ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಅವತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಿಂಡಿಗೆ ಮಾದು ಅಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದ ವಾರಿಜ, ಮಾದುವಿಗೆ ಶಾಂಭವಿ ತಿಂಡಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, 'ಅಕ್ಕ, ನಾನೂ ತಿಂಡಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ, ಅವರು ಮನೇಲೆ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ' ಎಂದಳು. 'ಹೌದಾ, ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ, ಮಾದು ನೀನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ವಾರಿಜಳ ಜೊತೆಗೆ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನು' ಎನ್ನುತ್ತ ಮಾದುಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ತಿಂಡಿ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನೋಡಿದಳು ಶಾಂಭವಿ.

'ಅತ್ತಿಗೆ, ನೀವು ಕೊಡ್ತಿರೋ, ಇಲ್ಲ ನಾನು ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋಗಲೋ' ಅಂತ ಬಿಗುವಾಗಿ ಕೇಳಿದಾಗ ಏನೂ ಮಾಡಲು ತೋಚದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಳು ಶಾಂಭವಿ. ಜಗದೀಶ ಸುಮ್ಮನಿರುವಂತೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಅವನ ಕೈಗೆ ಇರಿಸಿದಳು. ಮಾದು ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುವ ತನಕ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದ ಜಗದೀಶ, 'ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಮುನಿಸು, ಏನೋ ಆಗಿಹೋಯಿತು. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಪ್ರತಿದಿನ ನಿನಗಾಗಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಾಯ್ತಾ ಇರ್ತಾಳೆ. ನೀನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಜೊತೆ ಊಟ ತಿಂಡಿ ಮಾಡಬಾರದಾ?' ಎಂದು ಮಾದು ಅಣ್ಣನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನೇ ನೀಡಲಿಲ್ಲ.

'ಮಾದು, ವೀರುನಾ ಅವಳು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವಳಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು ನಿನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂಕಟ, ಕೋಪ ತಂದಿದೆ ಗೊತ್ತು. ಆ ವಿಚಾರವಾಗಿ ನಮಗೂ ಬೇಸರ, ನೋವು ಇದೆ. ಆದ್ರೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಮಗ ಇಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಓದ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ವಾರಿಜಳಿಗೆ ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಅಸಮಾಧಾನವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದ್ತಾನೆ ಬಿಡು, ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆಸಿಕೊಂಡ್ರೆ ಆಯ್ತು, ಈಗ ನೀನು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಅವಳ ಜೊತೆ ಇರಬೇಕಪ್ಪ' ಎಂದು ಅನುನಯಿಸಲು ನೋಡಿದರು.

'ವೀರು ಸುದ್ದಿ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತಬೇಡ ಅಣ್ಣ... ಅವನು ಅವಳ ಮಗ... ಅವಳ ಮಗನನ್ನ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ, ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಬಿಡಲಿ, ನನಗೆ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ನಾಳೆಯಿಂದ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತಿಂಡಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ' ಹಾಗೆಂದವನೇ ಎದ್ದು ಹೊರ ಹೊರಟು ಬಿಟ್ಟಾಗ, ಸದ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗೆಹರಿಯಿತಲ್ಲ ಅಂತ ಜಗದೀಶ ಮತ್ತು ಶಾಂಭವಿ ಸಮಾಧಾನದ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು.

***

ದಿನಗಳು ಉರುಳಿದವು. ವೀರು ಈಗ ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ರಜೆ ಸಿಕ್ಕಾಗ ಮನೆಗೆ ಹಾರಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮಗನನ್ನು ಮಾದು ಮೊದಲಿನಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡದೆ, ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದೆ ದೂರ ದೂರವೇ ಉಳಿದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ವೀರೂಗೇನು ಅದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡಪ್ಪನ ಪ್ರೀತಿ, ದೊಡ್ಡಮ್ಮನ ಮಮತೆ, ಅಕ್ಕಂದಿರ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಗಿ ಅಪ್ಪ–ಅಮ್ಮನ ಪ್ರೀತಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲದೆ, ರಜೆ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಖುಷಿ ಖುಷಿಯಿಂದಲೇ ಹೊರಟುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಮಗನನ್ನು ದೂರದಿಂದಲೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಕಣ್ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಾದು.

ಇಲ್ಲಿಗಿಂತ ಮಾವನ ಮನೆಯೇ ವೀರುವಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ದೊಡ್ಡಪ್ಪ, ದೊಡ್ಡಪ್ಪನ ಮುದ್ದು ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅಕ್ಕಂದಿರ ಒಡನಾಟ ಬೇಕು ಅಂತ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅಮ್ಮನ ಹೊಡೆತ, ಬೈಗುಳ ಈ ಮನೆಯಿಂದ ದೂರ ದೂರ ಇರಬೇಕು ಅಂತ ಅನ್ನಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮಾವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಾವ–ಅತ್ತೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ಅಣ್ಣಂದಿರೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಇದ್ದರೂ, ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತನಗಿಷ್ಟವಾದ ಹುಡುಗಿ ಉಡುಪು ಹಾಕಿದಾಗ ಅತ್ತೆ ಮಾವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದ ಹಾಗೆ ಇರಲು ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣಂದಿರಿಬ್ಬರು ಸಹಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಂದಿರು ಹೇಗೆ ಅವನಾಸೆಯಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತಮ್ಮ ಉಡುಪಿನಿಂದ ಹುಡುಗಿ ವೇಷ ಹಾಕಿ ಅವನನ್ನು ಖುಷಿಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರೋ ಹಾಗೆ ಮಾವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಅವನ ಆಸೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೂವರೂ ಒಂದೇ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ವೀರು ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸಂಭ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ತರುಣ್, ವರುಣ್ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕು, 'ಬಾರೋ ವೀರೂ, ಅಪ್ಪನಿಗೂ ಅಮ್ಮನಿಗೂ ತೋರಿಸೋಣ. ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಾ ಅಂತ. ಸೇಮ್ ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ಕಾಣ್ತಾ ಇದ್ದಿಯಾ' ಅಂದಾಗ ವೀರೂ ಅವರಿಬ್ಬರ ಕಾಲಿಗೆ ತಟ್ಟನೆ ಬಿದ್ದು, 'ನಿಮ್ಮ ದಮ್ಮಯ್ಯ ಅಣ್ಣ. ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ, ನೀವೇನಾದ್ರೂ ಮಾವನಿಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ಮಾವ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಆಗ ಅಮ್ಮ ನನ್ನ ಕೊಂದೇ ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ, ಊರಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಂದಿರ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅವರಂತೆ ಡ್ರೆಸ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ ಅಂತಾನೇ ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಆಗಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳು ಹಾಗೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಲಿ. ದಯವಿಟ್ಟು ಮಾವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು ಬೇಡ' ಎಂದು ಬೇಡಿದಾಗ ಕನಿಕರ ಉಕ್ಕಿ, ಪಾಪ ಏನೋ ಆಸೆಯಿಂದ ಹುಡುಗಿ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಸೆಪಡುತ್ತಾನೆ, ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲಿ ಅಂತ ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಊರಿಗೆ ಹೋದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅಕ್ಕಂದಿರ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದ ಹಾಗೆ ತಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಬೇಕು ಅನಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವರಂತೆ ಕುಣಿದು ಅಣ್ಣಂದಿರಿಗೂ ಮಜಾ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಹೀರೋಗಳು ಅವರಾದರೆ ಹೀರೋಯಿನ್ ವೀರುವಾಗಿ ಹಾಡು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ಮಜಾ ಸಿಗುವಾಗ ಅವರೇಕೆ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ? ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿಯರು ಸಿಗದಿದ್ದರೂ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ವೀರೂ ಹುಡುಗಿಯರೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದ. ಹುಡುಗಿಯರಿಗೂ ಅವನು ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಅನ್ನೋ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಅವನ ಜೊತೆ ಬೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾರಿಗೂ ಅದು ಅಸಹಜ ಅಂತ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ವೀರೂವಿಗೆ ಮಾವನ ಮನೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಿಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

(ಸಶೇಷ)